

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **T. P.**, zastoupen JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem Vysoká 149/4, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 8. 7. 2019, č. j. 58 A 10/2018 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2018, č. j. OD 407/18-2/67.1/18099/Li, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 28. 3. 2018, č. j. 28567/2018, kterým Magistrát města Jablonec nad Nisou (dále též „správní orgán I. stupně“), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 24. 1. 2018 v 15:15 hod., v obci Jablonec nad Nisou, nejméně v ulici 5. května, po silnici I/14, směrem ke křižovatce s kruhovým objezdem ulic 5. května, Lesní a Mostecká a dále ve směru ke křižovatce s ulicí SNP, po ulici 5. května, řídil vozidlo ŠKODA FELICIA LXI, registrační značky X a při řízení vozidla nebyl za jízdy řádně připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil povinnost podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že nepřipoutání bezpečnostním pásem patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. Věrohodné svědectví policistů v takovém případě představuje zpravidla dostatečný důkaz o jeho spáchání. Kromě svědeckých výpovědí policistů měly správní orgány v dané věci k dispozici rovněž videozáznam, který jejich svědecké výpovědi potvrzuje. Výpovědi policistů v projednávaném případě netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Jsou konzistentní, bez vážných rozporů. Postup při kontrole byl rovněž korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci. Nepřesnost ohledně barvy žalobcova oblečení nezakládá pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů. V daném případě navíc bylo možné posoudit připoutání či nepřipoutání žalobce bez ohledu na barvu jeho oblečení. Fakt, že se spona pásu běžně nachází ve vozidle pod úrovní hrany okna řidiče, nemůže sloužit jako důkaz pro konkrétní specifickou situaci. Fotografie zachycující sponu bezpečnostního pásu v úrovni pod oknem řidiče, které žalobce jako zainteresovaná osoba pořídil následně, tedy nemusí svědčit o situaci v době spáchání přestupku. Proto jimi soud neprováděl dokazování.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Úvodem zdůraznil, že osobě obviněné z přestupku náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu. Napadený rozsudek trpí podstatnými vadami řízení, jelikož nereflektuje garantovaná práva stěžovatele na spravedlivý proces. Závěr o vině stěžovatele nemá oporu ve spise, neboť skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. V řízení nebylo ani s jistotou prokázáno, že by se předmětný skutek stal. Krajský soud uzavřel, že svědecké výpovědi policistů netrpí nedostatky, které by zakládaly pochybnosti o jejich nestrannosti. Stěžovatel však předložil fotografie, které jednoznačně vyvrací jejich tvrzení, že viděli viset přezku bezpečnostního pásu. Závěr krajského soudu, že fotografie neprokazují polohu přezky v době spáchání přestupku, je nezákonný, spekulativní a nevypořádává se s předloženým důkazem. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Stěžovatel rovněž nesouhlasil s tím, že v posuzovaném případě bylo možné registrovat, zda není připoután, bez ohledu na barvu oblečení. Dle judikatury Nejvyššího soudu může být kontrast mezi barvou oblečení a barvou bezpečnostního pásu zásadní okolností. I v této části je rozsudek zcela nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. Dále stěžovatel zpochybnil pravděpodobnost tvrzení, že se oba policisté ve stejném časovém úseku 2 - 3 sekund pohledem přes levé přední okno přesvědčili, že stěžovatel v kolem projíždějícím voze není připoután. Jeden z policistů se navíc musel věnovat řízení. Rovněž je méně pravděpodobné tvrzení policistů, že stěžovatel před zastavením vozu manipuloval s pásem a po zastavení již nebyl připoután, než jeho verze, že byl připoután po celou dobu a po zastavení se odpoutal. Ani tímto se krajský soud nezabýval, a jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Stěžovatel dále připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se nároky na přesvědčivost důkazů v případě obtížně zachytitelných přestupků pozorovatelných pouhým okem. S odkazem na ni dovodil, že

pokračování

v jeho případě nebyly svědecké výpovědi policistů dostatečně věrohodné ani konkrétní. Provedené důkazy tak nemohly vést k závěru, že spáchal předmětný přestupek. Pouhá pravděpodobnost není v oblasti správního trestání dostačující. Existuje totiž nikoli zcela nepravděpodobná možnost, že stěžovatel mohl být připoután. Závěrem uvedl, že nebyla naplněna ani materiální stránka přestupku, když nebylo dosaženo požadovaného stupně nebezpečnosti činu.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zákonnost řízení byla dodržena, odkázal na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tento dostal požadavkům ustálené judikatury kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76).

[8] Stěžovatel vytýká krajskému soudu konkrétně to, že se nevypořádal se zásadním rozporem mezi výpověďmi policistů, že při pohledu do vozidla viděli přezku bezpečnostního pásu, ačkoliv dle jím předložených fotografií to nebylo objektivně možné. Krajský soud se však se stěžovatelem předloženými fotografiemi řádně zabýval a zdůvodnil, proč podle jeho názoru nemohou vyvrátit obsah svědeckých výpovědí policistů. Poukázal v zásadě na to, že samotný fakt, že spona bezpečnostního pásu se běžně nachází pod úrovní hrany okna řidiče (jak bylo zachyceno na předložených fotografiích), neprokazuje polohu této spony v průběhu předmětné jízdy. Stěžovatel ostatně s tímto závěrem krajského soudu v kasační stížnosti poměrně obsáhle polemizuje. Nejvyšší správní soud neshledal nijak nesrozumitelným ani závěr krajského soudu, že nepřipoutání stěžovatele bezpečnostním pásem bylo možné registrovat bez ohledu na barvu jeho oblečení. Dle krajského soudu nebyla barva oblečení v daném případě relevantní z toho důvodu, že zasahující policisté ověřovali, zda je stěžovatel připoután či nikoliv, rovněž pohledem zezadu jeho vozu. Oba přitom shodně uvedli, že viděli sponu bezpečnostního pásu viset v horní části sloupku dveří. Na této úvaze nespátňuje Nejvyšší správní soud nic nesrozumitelného. Je zcela logické, že vycházel-li krajský soud z výpovědi policistů, že se spona bezpečnostního pásu nacházela v horní části sloupku dveří, nemohla mít barva oblečení stěžovatele na posouzení toho, zda byl připoután, prakticky žádný vliv.

[9] Konečně má stěžovatel za to, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť nijak nereaguje na rozpor spočívající v tom, že dle výpovědí policistů stěžovatel před zastavením vozidla s bezpečnostním pásem manipuloval (měl se připoutávat), avšak současně po zastavení vozidla nebyl připoután, což je méně pravděpodobné než skutková verze stěžovatele, že byl řádně připoután a po zastavení vozidla se odpoutal. Stěžovatel však v žalobě na uvedený údajný rozpor nijak neupozorňoval. Poukázal toliko na to, že *„policisté nesprávně tvrdili, že jsem jel ve výše uvedeném úseku nepřipoután a že jsem po zastavení vozidla manipuloval s pásem a teprve se připoutával. Toto tvrzení není absolutně podložené a z kamerového záznamu z kamery umístěné ve služebním vozidle také nic takového nevyplývá.“* Stěžovatel tedy zjevně touto svou argumentací zpochybňoval věrohodnost výpovědí policistů, nikoliv snad to, že by byly vnitřně rozporné či nelogické. Sám stěžovatel tedy žádný logický rozpor v popisu události ze strany policistů v tomto ohledu v žalobě neoznačil. Výpověďmi policistů se přitom krajský soud řádně zabýval. Posuzoval jejich konzistentnost i vzájemnou rozpornost. Jelikož ve vztahu k manipulaci stěžovatele s pásem po zastavení vozidla ve výpovědích policistů žádné rozpory nebyly označeny a ani shledány, nebylo nutné, aby se krajský soud touto otázkou podrobněji zabýval. Jak ostatně vyplývá z výše citované pasáže v žalobě, podle samotného stěžovatele policisté vypovídali o manipulaci s pásem *po* zastavení vozidla, nikoliv *před* jeho zastavením. Nadto je pro daný případ relevantní především to, zda byl stěžovatel připoután v době jízdy, nikoliv jakým způsobem s bezpečnostním pásem manipuloval po zastavení, nejsou-li v této části výpovědi policistů významně rozporné a nezamezují závěru o tom, že stěžovatel řídil své vozidlo, aniž by byl bezpečnostním pásem připoután. Není rovněž pravdou, jak uváděl stěžovatel, že by policisté vypovídali, že se stěžovatel po zastavení vozidla připoutal. Policisté pouze uvedli, že stěžovatel s pásem manipuloval za účelem vytvoření dojmu, že byl připoután.

[10] Nejvyšší správní soud shrnuje, že ačkoliv si jistě lze představit podrobnější a pregnantnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem i s ohledem na uplatněné žalobní námitky nutnost zrušení jeho rozsudku. Odůvodnění rozsudku dostalo požadavkům shora uvedené judikatury.

[11] Jak uvedl již krajský soud, přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. Je však třeba souhlasit se stěžovatelem, že se jedná o obtížněji zachytitelný přestupek, neboť se odehrává uvnitř jedoucího vozidla, a je tedy třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Pro učinění kvalifikovaného závěru o tom, zda řidič během jízdy skutečně nebyl připoután bezpečnostním pásem, je proto nutné brát v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu, a není možné vycházet pouze z obecností (typicky pouhého tvrzení policistů, že řidič nebyl připoután), aniž by byly brány v úvahu další faktory, jako je např. doba, po kterou policisté vůz viděli, vzdálenost, úhel, kvalita výhledu, dopravní situace, přibližná rychlost vozidla, viditelnost a další relevantní podmínky, ale rovněž již zmiňovaná bezrozpornost ve výpovědích policistů, jejich podrobnost a další relevantní skutečnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25, ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 16/2016 - 27, ze dne 8. 11. 2017, č. j. 4 As 190/2017 - 24 a ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 As 99/2017 - 17). Podstatou kasační stížnosti stěžovatele je právě zpochybňování věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů.

pokračování

[12] V projednávaném případě ze správního spisu, především pak z kamerového záznamu z policejního vozidla, vyplývá, že policejní hlídka měla možnost zkontrolovat připoutání stěžovatele bezpečnostními pásy *de facto* dvakrát. Poprvé, když jela na kruhovém objezdu a spatřila automobil stěžovatele, který přijížděl na kruhový objezd. Bylo to na dobu cca tří vteřin z krátké vzdálenosti, kdy měla náhled na místo řidiče v automobilu stěžovatele skrze jeho čelní sklo a okénko u řidiče. Následně se za stěžovatelovo vozidlo zařadila po obkroužení kruhového objezdu a jela přímo za ním po dobu cca deseti vteřin, než se jej rozhodla zastavit. V této době měla náhled do automobilu stěžovatele prostřednictvím jeho zadního okna. Po celou dobu se obě vozidla pohybovala poměrně nízkou rychlostí, která nepřesáhla 40 km/h, po většinu času byla nižší. Viditelnost nebyla po celou dobu ničím omezována. Dopravní situace rovněž nebyla ani v jednom z uvedených okamžiků nikterak komplikovaná.

[13] Podle svědecké výpovědi policisty, který byl rovněž řidičem policejního vozidla, zasahující policisté zaregistrovali nepřipoutaného řidiče ve vozidle, které se mělo napojit na kruhový objezd. Sami kruhový objezd obkroužili a napojili se za uvedené vozidlo, aby se přesvědčili, zda je jeho řidič připoután bezpečnostním pásem. Všimli si, že kovová přezka bezpečnostního pásu visí u horního sloupku dveří. Když bylo zcela zřejmé, že řidič připoután není, vozidlo zastavili. Po zastavení si řidič vozidla začal natahovat pás, s tím, že po přistoupení policisty k vozidlu si pás odepínal. K dotazu na barvu oblečení řidiče policista uvedl, že se jednalo o šedivou mikinu. Provoz z důvodu malé rychlosti nesledoval zcela. Druhý ze zasahujících policistů uvedl, že posádka vozu zaregistrovala vozidlo, které se mělo napojit na kruhový objezd, přičemž jeho řidič nebyl připoután. Na to, že řidič není připoután, usoudil podle toho, že do vozidla bylo řádně vidět a bezpečnostní pás visel zavěšený na sloupku a byla vidět přezka bezpečnostního pásu. Zřetelně viděl, že řidič přes sebe neměl pás. Za vozidlo se napojili po obkroužení kruhového objezdu, aby se přesvědčili, že skutečně není připoután. Po zastavení šli s druhým zasahujícím policistou společně k řidiči vozidla, kdy bylo vidět, že nějakým způsobem manipuluje s bezpečnostním pásem, osobně však pouze viděl, jak se bezpečnostní pás zakymácel. Uvedl, že řidič měl na sobě šedou nebo černou mikinu. Při pozdější otázce stěžovatele na barvu oblečení uvedl, že se jednalo o světlou nebo tmavou mikinu, zkrátka tmavé oblečení.

[14] Z uvedeného vyplývá, že v provedeném případě byly dány podmínky pro to, aby zasahující policisté zaznamenali přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem pouhým okem. Rovněž jejich výpovědi spolu vzájemně korespondují a korespondují rovněž s kamerovým záznamem. Dílčí rozpor v barvě oblečení stěžovatele nelze považovat za natolik závažný, aby na základě něj byly výpovědi policistů shledány jako nevěrohodné. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27 uvedl, že „v řadě svých rozsudků odmítl pokusy dovozovat nevěrohodnost policistů pouze z nepodstatných nesrovnalostí ve výpovědích, neboť ty lze vzhledem k obvyklému časovému odstupu mezi spácháním přestupku a konáním výsledku považovat za přirozené.“ Policisté uvedli řadu skutečností, na nichž se shodli, a které nepředstavovaly pouhé tvrzení o nepřipoutání stěžovatele bezpečnostními pásy. Jednalo se o okamžik zaregistrování přestupku, následné obkroužení kruhového objezdu a napojení se za vozidlo stěžovatele, visící přezku, která je v nepřipoutání utvrdila i popis událostí po zastavení vozidla stěžovatele.

[15] Judikatura zdejšího soudu v obecné rovině zdůrazňuje, že o věrohodnosti výpovědi policisty není důvod pochybovat, neplyne-li z okolností konkrétního případu, že má zájem na výsledku přestupkového řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 As 99/2017 - 17). Posoudit výpověď policisty jako nevěrohodnou by bylo možné také tehdy, pokud by při kontrole postupoval vůči stěžovateli způsobem naznačujícím zaujatost, např. pokud by provedl neopodstatněnou důkladnou kontrolu poté, co stěžovatel odmítl projednání přestupku v blokovém řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 68). Takové skutečnosti však ze správního spisu nevyplývají a ani stěžovatel žádnou takovou skutečnost nenamítal.

[16] Námitky stěžovatele o relevantnosti barvy jeho oblečení ve spojení s tím, že policisté tuto barvu zcela přesně neidentifikovali, nemohou mít žádný vliv na průkaznost jejich výpovědí ve vztahu k předmětnému přestupku. Jednoduchou logickou úvahou lze dojít k závěru, že krajský soud považoval barvu oblečení stěžovatele za irelevantní, neboť policisté se přesvědčovali o tom, že nebyl připoután rovněž pohledem zezadu, přičemž oba zaznamenali volně visící přezku bezpečnostního pásu, která je v závěru o nepřipoutání stěžovatele utvrdila. Stěžovatelův obecný odkaz na judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž může být barva oblečení zásadní okolností pro posouzení kontrastu s barvou bezpečnostního pásu, tak není přílehlavý na projednávaný případ.

[17] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje i se způsobem, jímž se krajský soud vypořádal s námitkami poukazujícími na nemožnost zaznamenat přezku bezpečnostního pásu v tvrzené poloze (v horní části sloupku dveří) a k tomu předloženými fotografiemi interiéru vozidla, které stěžovatel pořídil po spáchání přestupku a doložil ve správním řízení. Již v rozsudku ze dne 24. 6. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25, Nejvyšší správní soud uvedl, že osoba, již hrozí postih za přestupek, bude tvrdit takové skutečnosti, které jí jsou primárně ku prospěchu. Na základě fotografií předložených stěžovatelem nelze usuzovat na to, že v době spáchání přestupku přezka bezpečnostního pásu nemohla být viditelná. Tato se totiž mohla v době spáchání přestupku nacházet v jiné poloze než na stěžovatelem pořízených fotografiích, a mohla tak být viditelná. Je zcela běžné, že se přezka bezpečnostního pásu tzv. „zasekne“ v horní části bezpečnostního pásu a nesklouzne po něm až k zarážce, která se nachází pod úrovní hrany okna řidiče. Doložené fotografie tak nemohou samy o sobě zpochybnit výpověď zasahujících policistů. Ve výše uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval totožnou situací, přičemž v nyní posuzované věci neshledal důvody se od svých dřívějších závěrů odchýlit.

[18] Námitky poukazující na nenaplnění všech zákonných znaků přestupku, především pak materiálního znaku přestupku, uplatnil stěžovatel poprvé až v řízení o kasační stížnosti. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nicméně ve svém aktuálním usnesení ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018 - 110, vyslovil, že „*také v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byl uložen správní trest za přestupek (jiný správní delikt), soud přezkoumává rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud nepřihlíží k žalobcem neuplatněným důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí, včetně nenaplnění materiálního znaku přestupku (deliktu).*“ Krajský soud tedy nebyl povinen zkoumat z vlastní iniciativy, zda byl naplněn materiální znak přestupku. Sám stěžovatel naplnění materiálního znaku přestupku v žalobě nikterak nezpochybňoval. Tyto námitky tak nebyly vzneseny v řízení

pokračování

před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tomu nic nebránilo. Nejvyšší správní soud se při jejich hodnocení proto přidržel ustálené judikatury. Například ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155 (publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS) uvedl, že „[u]stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené. Korektiv takto zavedené koncentrace řízení, vyjádřený slovy »ač tak učinit mohl«, je naplněn nejen tehdy, když žalobce určitou námitku objektivně v žalobním řízení uplatnit nemohl, ale též tehdy, kdy by její (objektivně možné) uplatnění nebylo, s ohledem na kontext věci, racionální. O takový případ jde za situace, kdy v době podání žaloby existuje k určité otázce ustálená a jednotná soudní judikatura, avšak v mezidobí dojde k jejímu zásadnímu a překvapivému obratu, který žalobce nemohl, ani při vynaložení veškeré bdělosti a odborné péče, předvídat. Odkazuje-li nově uplatněná kasační námitka na tento případ, nelze ji odmítnout jako nepřipustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s.“ (obdobně též např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2004 č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS). V souzeném případě stěžovatel neuvádí žádné okolnosti, které mu zabránily uplatnit jím tvrzené námitky již v řízení před krajským soudem, a nenamítá ani existenci zásadního a překvapivého obratu ustálené soudní judikatury.

[19] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil projednávanou věc správně. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu